

spørgsmaal, som vi ikke absolut kunne afgjøre. Jeg skal kun med Hensyn til Enceintens Anvendelse paa Vestfronten, da jeg indstød en afbrydende Bemærkning under den høitærede Ministers Foredrag, gjøre opmærksom paa, at det ogsaa for os er opløst, at en af Hovedgrundene eller, jeg kan næsten sige, den eneste Grund til at gaa over til en saadan stærk Kampenceinte paa Vestfronten var at undgaa en saadan Bevogtning i Terrainet foran, og en saadan Infanteribesætning, som ellers vilde blive nødvendig, og det er derfor, man i Flertallets Betænkning har udtalt, at man ikke forudsætter nogen saadan Kamp i Terrainet foran en saadan Kampenceinte, og at en saadan Kampenceinte heller ikke er gunstig derfor. Det tror jeg nu, hvad enten man er Enceinteven eller Fortven, at Alle vilde indrømme, at under alle Omstændigheder kan man ikke kalde en luftet Enceinte for en god Udgang af Fæstningen; det er jo indlysende. Det er muligt, at man kan indrette Enceinten saaledes, at den kan bruges, at ialtfald Fodfolket kan entre over Jldlinien, men man kan ikke være i Tvivl om, at Artilleriet kan ikke komme ud over den. Valget af en luftet Enceinte vil jo imidlertid heller ikke have nogen anden principiel Betydning end at være et Fingerpeg mere derhen, at man lukker sig inde i denne Fæstning, thi i samme Grad som den yderste Kamplinie bliver luftet og ikke dækket af Forter, desto vanskeligere vil det være derfra at komme ud igjennem den. Den høitærede Minister omtalte endelig Nordfronten og berørte forskellige Anskuelser om, hvorvidt et Forsvar nordfor Lyngby Enge eller hysfor skulde være det Helbigste. Flertallet har derom udtalt sig udførligt i Betænkningen, og det forekommer mig heller ikke, at den høitærede Minister i denne Henseende gjorde nogen væsentlig Indvending derimod, thi det er vist nok, at der mellem de Militære til forskjellige Tider og vistnok endnu den Dag idag er meget delte Meninger om, hvilket af disse Forsvar der vilde være det rigtigste; men at det er rigtigt, hvad Flertallet siger i sin Betænkning, at Forsvaret paa denne Front, paa Nordfronten, væsentligt er overladt til de mobile Tropper, fremgaar tydeligt deraf, at man ikke har noget fast Fort, som kommer til at spille nogen direkte Rolle for Nordfronten, bortset fra Oversvømmelsen i Lyngby Enge, en Forsvarsforanstaltning, som er af temmelig tvivlsom Natur, og hvorom det i de os foreliggende Aktstykker udtværlig hedder, at den naturligvis er en Hindring, som kan forceres. Den meget

ærede Minister trøstede sig endelig, hvad Mangelen af Ammunition angaar, ved, at man havde Jernstøberier i Kjøbenhavn. Jeg skal unde den høitærede Minister denne Trøst; jeg tror ikke, at man, ialtfald naar man virkelig fik en Fæstning her, da vilde lade sig berolige ved Jernstøberne. — Jeg skal nu vende mig til den høitærede Conseilspræsident. Den høitærede Minister ønskede at opfatte eller vilde ialtfald gjøre gjældende, at den af Flertallet foreslaaede Dagsorden var at betragte som et Mistillidsvotum til den nuværende Regjering, og han søiede til, at det var et nyt Udtryk for det parlamentariske Krav. Jeg forstaaer meget godt denne Interesse fra den meget ærede Ministers Side. Der findes i visse Kredse adskillige gode, brave Mennesker, som man kan komme overens med om mange Realitetsbetragtninger, men som, saa snart de høre dette Ord: Parlamentarisme, da strax blive saa skrækkelig forfædede, at de sige: vi tør ikke mere røre ved denne Sag. Jeg forstaaer derfor meget godt den taktiske Interesse, som den høitærede Minister kan have af at faae dette sagt ud i Befolkningen: Her er det atter Parlamentarismen, det gjælder, det er et Mistillidsvotum til den nuværende Regjering. Altsaa, fra den høitærede Ministers Side kan jeg godt forstaa dette, at han vil søge Dagsordenen opfattet paa denne Maade. Derfor den høitærede Minister ønsker det, skal jeg ikke modsig ham, men jeg skal kun sige dette, at det har ikke paa nogen Maade kunnet være i Flertallets Tanke eller i dets Interesse at fremsætte et saadant Mistillidsvotum. Der kan nemlig ikke være Tvivl om dette Things Forhold til Regjeringen, det behøver aldeles ikke yderligere at konstateres. Regjeringen af 12te April 1877, den Regjering, der endvidere opløste Folkethinget med Paaberaabelse af dets Mangel paa Evne og Villie, kan der ikke være nogen Tvivl om, hvorledes Folkethinget stiller sig til. Vi har her stillet os paa Spørgsmaalet om den Sag, der foreligger, om Veiene, ad hvilke, og paa Maaden, hvorpaa den kan fremmes, og vi have søgt at udtale det for Thinget og overfor hele Befolkningen, at det er vor fulde Overbevisning, at der til denne Sags Fremme kræves en Regjering, der gjør det til sin alvorlige Opgave, og deri ligger ganske rigtig indirekte, at vi ikke antage, at den nuværende Regjering har gjort dette. Men den meget ærede Minister kom da til indirekte at fremsætte sin Opfattelse af de parlamentariske Krav. Han vilde ikke indlade sig paa dette Systems, dette Principis Berettigelse i Almindelighed, men han udtalte, at det under alle Omstæn-